Niech was nikt nie sądzi… (Kol.2,16)

„Niech więc nikt nie osądza was z powodu jedzenia i picia, czy też w sprawie święta lub nowiu albo szabatów.” (Kol 2,16 pau)

Ap. Piotr stwierdza, że Paweł w swoich Listach napisał wiele „*trudnych rzeczy*” – problemów złożonych i głębokich, które ludzie nieumiejętni, lub co gorsza – niestateczni, wykręcają ku swej własnej wygodzie, zniekształcając Prawdę Bożą (2 Ptr 3,16).

Typowym tego przykładem jest pogląd niektórych kierunków religijnych na wypowiedź apostoła z Listu do Kolosan 2,16. Twierdzą oni, że w słowach tego tekstu, ap. Paweł sankcjonuje prawo spożywania wszelkich pokarmów łącznie z wszelką nieczystością (por. 3 Mjż 11,1-31), oraz unieważnia wszelkie święta łącznie z siódmym dniem stworzenia – Sobotą.

Czy rzeczywiście ap. Paweł tego nauczał?

Zasada kontekstu.

Tekstem wyrwanym z kontekstu można wszystko „udowodnić”, ale to będzie dalekie od prawdy biblijnej. Tę metodę dyskredytuje ks. A. Wantuła, opowiadając zabawną historię. Jeden z pastorów ewangelickich w okolicach Cieszyna chcąc jakoś obronić święcenie niedzieli, z braku poważnych dowodów biblijnych posłużył się tekstem Ew. Marka 16,1 wyrywając z kontekstu dwa słowa „*minął sabat*” i wmawiając słuchającym, że sabat już dla chrześcijan jest nieobowiązujący (ks. A. Wantuła, Zarys Homiletyki Ewangelickiej, s. 47).

Dla słów Pawła z Kol 2,16 najbliższym kontekstem jest następny, 17 w. Dowiadujemy się z niego, że nie jesteśmy zobowiązani do zachowywania tych świąt i sabatów i nowiów miesięcy, oraz spożywania tych pokarmów i napojów, które są

cieniem rzeczy przyszłych i które znalazły swe wypełnienie w Chrystusie Jezusie (*„rzeczywistością jest Chrystus”*).

Warto w tym miejscu zwrócić uwagę na brzmienie w. 17 w przekładzie Biblii Gdańskiej: ***„które są cieniem rzeczy przyszłych ale prawdą jest ciało Chrystusowe”***. Termin *„ciało Chrystusowe”* odnosi się niewątpliwie najpierw do Jezusa Chrystusa, który w ciele ludzkim był na ziemi w nim pokonał grzech (Jan 1,14; Rz 8,3; 1 Ptr 2,22), a w końcu – poprzez ofiarowanie się na Golgocie, w ciele zgładził nasze grzechy (1 Ptr 2,24; 2 Kor 5,19-21). Następnie jednak termin *„ciało Chrystusowe”* odnosi się do Kościoła Chrystusowego: *„Gdyż członkami Jego ciała jesteśmy”* (Ef 5,30; por. 1 Kor 12,12-27).

W świetle kontekstu staje się oczywiste, że Paweł w w. 16 nie mówi nic o pokarmach, jakie codziennie spożywamy, nie *„oczyszcza”* bynajmniej wieprzowiny i wszystkich tych rzeczy, które Bóg określił jako nieczyste, lecz mówi tylko i wyłącznie o pokarmach, napojach, świętach i innych postanowieniach symbolicznych, obrazujących starożytnemu Izraelowi *„rzeczy przyszłe”* – zbawienie dokonane <<w Ciele Jezusa Chrystusa>>!

Dalszy kontekst biblijny wyjaśnia, jakie to pokarmy i napoje, jakie święta, nowie miesięcy i sabaty były symbolem.

„Cienie rzeczy przyszłych”

1. Pokarmy

a) Baranek spożywany 14 Nisan

– od 10 dnia Nisan w każdym domu chowany był baranek (2 Mjż 12,1-5)

– 14 Nisan należało tego baranka zabić, krwią jego pokropić futryny domów by uchronić się od śmierci, a mięso /nie łamiąc w nim kości/ należało upiec w ogniu i spożywać z przaśnymi chlebami i gorzkimi ziołami (2 Mjż 12,6-14.46). Spełnieniem tego symbolu stał się Jezus, Baranek Wielkanocny, który został

zabity z powodu naszych grzechów (1 Kor 5,7). Nie złamano Mu kości (Jan 19,31-36), a Jego krew oczyszcza i uwalnia od śmierci (Hbr 1,3; 9,14; 1 Ptr 1,10-19; 1 Jan 1,7).

– Stary kwas jest symbolem grzechu (1 Kor 5,7), stąd przaśne chleby z którymi spożywany był baranek, wskazywały dodatkowo na bezgrzeszność głównej ofiary – Baranka, Chrystusa Jezusa (1 Ptr 2,22);

– Każdy Izraelita obowiązany był spożywać baranka wielkanocnego (2 Mjż 12,1-4);

– Ktokolwiek umyślnie i dobrowolnie wstrzymałby się przed spożyciem go, miał być osądzony i zabity (4 Mjż 9,4-13; por. Hbr 10,28).

Znaczenie tej symbolicznej ofiary skończyło się w Ofierze Syna Bożego, Jezusa Chrystusa. Odtąd nikt nie musi spożywać paschalnego baranka. I właśnie dlatego ap. Paweł pisze: *„Niechże was nikt nie sądzi z powodu pokarmu…”* (Kol 2,16).

b) Pokarmy obowiązujące kapłanów

– Określona część ofiar miała być spożywana przez kapłanów (3 Mjż 10,12-15).

– Obowiązani oni tez byli spożywać mięso ofiar za grzech (3 Mjż 10,16-17);

– Mojżesz gniewał się z powodu zaniedbania tego przez Aarona w pewnych okolicznościach. Wyjaśnienia Aarona, podającego szczególne powody tego, wstrzymały jednak jego gniew (3 Mjż 10,17-20).

Nosicielem grzechów ludu stał się na Golgocie Jezus Chrystus (1 Ptr 2,24; 2 Kor 5,21) i odtąd wszystko, co działo się w świątyni i w jej służbie, zostało unieważnione (Mt 24,50-51). Tym samym i kapłani, których między wierzącemu było wielu (DzAp 6,7), nie byli obowiązani spożywać nakazanych pokarmów. Również dla nich aktualne były słowa Pawła: *„Niech ze was nikt*

nie sądzi z powodu pokarmu…”.

2. Napoje

a) Gorzkie zioła

– Z mięsem baranka wielkanocnego i przaśnikami, Żydzi obowiązani byli spożywać wywar z gorzkich ziół (2 Mjż 12,8). Było to postanowienie tak samo ważne, jak każdy szczegół tej ofiary wielkanocnej i bezkarnie nie wolno go było naruszyć;

b) Napoje składane do ofiar świątecznych

– Czytając uważnie rozdziały 28 i 29 4 Mjż zauważamy, że do każdej ofiary krwawej dodawano ofiary bezkrwawe: mąkę, oliwę i wino (czyt. 4 Mjż 28,4.5.13.14).

Również to postanowienie wzięło swe spełnienie w śmierci Pana Jezusa i od tego czasu nikt nikogo nie miał prawa za niedotrzymanie go sądzić. Wręcz przeciwnie, dalsze składanie ofiar ujmowałoby Jezusowi, szczególnie gdyby składane były jako ofiara oczyszczająca i usprawiedliwiająca!

Na początku istnienia Kościoła tzw. judaizujący chrześcijanie chcieli narzucić współwierzącym obowiązek zachowywania wszystkich ustaw i ceremonii zakonnych. Ślady tego znajdujemy już w DzAp 15,1.5 i w Listach Pawła, który walczył z tym przekonaniem dowodząc, że wszelkie ofiary zakonne były tylko cieniem na dzieło Chrystusa i wypełniły się w Jego „ciele” (por. Gal 3,24; 5,4; Kol 2,16-17; Hbr 10,1-8). Wypowiedź z Listu do Kolosan: *„Niechże was tedy nikt nie sądzi z powodu pokarmu i napoju…*”, jest wyrażeniem jego poglądu na tę sprawę.

3. Symboliczne Święta

a) **Wielkanoc**

O święcie tym mówiliśmy już powyżej. Dla narodu izraelskiego było ono przypomnieniem dawnych wydarzeń związanych z wyjściem z Egiptu (2 Mjż 12,14.25-27), a zarazem było symbolem

przyszłych wydarzeń – przelania krwi Zbawiciela na oczyszczenie nas z grzechu (Hbr 1,3; 1 Kor 5,7).

b) **Święto Przaśników** (dnia pierwszego i siódmego – Sabat)

– Następowało bezpośrednio po 14 Nisan: przez siedem dni nie wolno było nikomu spożywać nic kwaszonego (3 Mjż 23,6-8);

– Również to święto było „*cieniem rzeczy przyszłych*”. Jednak, mimo że skończyło się w śmierci Chrystusa, nie wskazywało bezpośrednio na Niego, lecz na Jego Kościół (drugie znaczenie terminu ‹‹ciało Chrystusowe››).

Wynika to jednoznacznie ze zsumowania faktów, o których świadczy Pismo.

Jak wiadomo chleby przaśne, z którymi był spożywany baranek wielkanocny, wyobrażały doskonałe, bezgrzeszne ciało Jezusa Chrystusa (por. Mt 26,26).

I właśnie Jezus, kiedy złożył swoją Ofiarę, uwolnił nas z grzechu, czyniąc nas przaśnymi (czyt 1 Kor 5,7). Odtąd lud Boży nie potrzebuje jeść przaśnych chlebów przez siedem dni każdego roku, lecz ma żyć czystym – przaśnym życiem! „Przaśni jesteście!” – napisał Apostoł i dodał: „*Obchodźmy więc święto nie w starym kwasie ani w kwasie złości i przewrotności, lecz w przaśnikach szczerości i prawdy*” (1 Kor 5,8). Nie zostaliśmy tutaj wezwani do obchodzenia dorocznego Święta Przaśników, lecz do prowadzenia całego życia w darowanej przez Chrystusa czystości. Bo wszak liczba siedem jest znakiem pełni i doskonałości (siedem dni stworzenia, ‹‹siedem świeczników-zborów››, ‹‹siedem pieczęci››, ‹‹siedem trąb››, ‹‹siedem plag ostatecznych››, ‹‹siedem Duchów Bożych›› itp. itd.). Stąd symboliczne, siedmiodniowe Święto Przaśników było zapowiedzią wolnego od grzechu życia naśladowców Jezusa Chrystusa; od momentu nowonarodzenia aż po jego kres w ciele.

Starotestamentowemu Izraelowi nakazano: „*Przez siedem dni przaśniki jeść będziecie i nie ukaże się u ciebie nic*

kwaszonego ani będzie widziany kwas we wszystkich granicach twoich” (3 Mjż 13,7 BG). W Nowym Testamencie oczyszczony krwią Jezusa lud Boży ma się strzec grzechu. Jan ap. wtórując słowom Pawła pisze: *„Dziateczki to wam piszę, abyście nie grzeszyli…*” (1 Jan 2,1). A jeśli ten kwas-grzech pojawi się niespodziewanie, należy go natychmiast usunąć; grzech trzeba wyznać, odwrócić się od niego (1 Jan 1,7.9) i dalej żyć czystym, przaśnym życiem.

c) **Święto Pierwiastków**

– Nakaz Boży (3 Mjż 23,9-14);

– Żniwo świata, to żniwo dusz dla Królestwa Bożego (por. naukę Jezusa Mt 9,36-38; Mr 4,26-29);

– Dniem gdy w całej okazałości będą oglądać wyniki żniwa Bożego w Jego ludzie, będzie dzień Przyjścia Pana, dzień zmartwychwstania (por. 1 Tes 4,13-17; 1 Kor 15,50-54; 2 Tym 3,7-8);

– Pierwiastkiem tego żniwa – pierwiastkiem zmartwychwstałych jest Zbawiciel świata (1 Kor 15,20-23);

– Kiedyś, pierwszego dnia po sabacie kapłan w świątyni obracał *„tam i sam*” (BG) snop, pierwiastek żniwa. Podobnie Jezus ukazał się wielu po raz pierwszy po swym zmartwychwstaniu – pierwszego dnia po sabacie (Mt 28,1-10; Mr 16,1.9; Łk 24,1,13,15; Jan 20,19) na różnych miejscach.

d) **Pięćdziesiątnica** (Sabat Pański)

– Nakaz Boży dany Żydom (3 Mjż 23,15-21);

– Od tego dnia zaczynało się coś nowego: 1. nowa ofiara śniedna; 2. nowe chleby – pierwiastki, upieczone na nowym kwasie;

– Był to symbol nowotestamentowej PIĘĆDZIESIĄTNICY (por. DzAp 2,1-4).

– Do tego czasu uczniowie nie czynili nic na zewnątrz dla sprawy Królestwa, teraz przystąpili do owocnej służby, składając z siebie samych zupełną ofiarę Panu (Rz 12,1; por. DzAp 2,5-31);

– O ile **stary kwas** był symbolem grzechu, który należało usunąć (1 Kor 5,7-8), to **nowy kwas** w myśl słów Jezusa jest wartością pozytywną w dziele Ewangelii (por. Mt 13,33).

Obrazuje on moc Bożą, czynną w dziele budowania Kościoła, co rozpoczęło się na ogromną skalę właśnie w akcie wylania Ducha Świętego (por. DzAp. 2,41-47; 4,32-33; 6,7).

e) **Dzień Wesołego Trąbienia** (Sabat Pański)

– Nakaz Boży (3 Mjż 23,23-25);

– Biorąc pod uwagę fakt, że Sabat Trąbienia przypadał na pierwszy dzień miesiąca siódmego (Tiszri), to jest miesiąca, w którym obchodzono Sabat, „*Dzień Pojednania*”, można wnioskować, że te dwa Sabaty miały ze sobą ścisły związek: sabat trąbienia zdaje się być zapowiedzią Dnia Pojednania, będąc jednocześnie Świętem (Sabatem) sam w sobie.

Trąbienie zawsze stanowiło zapowiedź czegoś i było mobilizacją (por. 4 Mjż 10,1-10; Obj 8,1.7-12; czyt. też Mt 24,31; 1 Tes 4,16).

– Nie jest chyba rzeczą przypadku, że co pięćdziesiąt lat Rok Jubileuszowy, (Miłościwy) ogłaszano głosem trąb, właśnie w Dniu Pojednania (czyt. 3 Mjż 23,8-10);

– Biorąc pod uwagę, że nowotestamentowy Rok Miłościwy rozpoczął się od Nazaretu (Łk 4,16-21), wyprzedzając w czasie główne wydarzenie nowotestamentowego Dnia Pojednania – śmierć Pana na Golgocie (Rz 5,10; Kol 1,19-22), należy chyba wnioskować (podkreślam: wnioskować, bo ostatecznego dowodu teraz jeszcze brak w postaci wyraźnego i nie pozostawiającego wątpliwości tekstu), że Sabat Wesołego Trąbienia obchodzony

pierwszego dnia miesiąca siódmego, był symbolem służby Jezusa, ogłaszającego Królestwo Boże ludziom i przygotowującego się do złożenia Ofiary z siebie samego, dla pojednania ludzkości z Ojcem. Przyniesiona przez Pana Ewangelia („Radosna Wieść o Królestwie”), była rzeczywiście wesołą wieścią (Jan 3,16), dla oczekujących zbawienia.

f) **Dzień Pojednania** (Sabat Pański);

– Postanowienie (3 Mjż23,26-32);

– Doskonały symbol Pojednania dokonanego na Golgocie (Rz 5,10; Kol 1,19-22) – Uważna lektura 3 Mjż 16,1-34 wskazuje jak dokładnie i wszechstronnie ukazana była w symbolu rzeczywistość Chrystusowej Ofiary i jej błogosławiony dla nas skutek.

g) **Święto Szałasów** (dnia pierwszego i dnia ósmego – Sabat)

– Nakaz zachowywania (3 Mjż 23,23-36; 39.43);

– Trzy fakty zwracają na siebie uwagę w związku z zachowywaniem Święta Szałasów: 1) Obchodzono je wkrótce po Dniu Pojednania, 2) Było to radosne święto, 3) Same szałasy budowane z bardzo nietrwałych materiałów /świeżych i szybko więdnących gałązek/, wskazują na coś nietrwałego.

Podobnie jak Wielkanoc, która upamiętniała wyjście z Egiptu, Święto Szałasów miało przypominać Żydom wędrówkę po puszczy, gdzie mieszkali w namiotach (3 Mjż 23,42.43).

Ponadto było ono obrazem życia chrześcijan w słabych, śmiertelnych ciałach.

My bowiem, świadomi błogosławieństw Pojednania dokonanego między nami a Ojcem przez Jezusa Chrystusa, wezwani zostaliśmy do radości (1 Tes 5,16). Nasza sytuacja podobna jest sytuacji Żydów, wędrujących do Chanaanu; my wędrujemy do Królestwa Niebios. Nietrwałymi *„namiotami”* (szałasami) są dzisiaj nasze ciała (2 Kor 5,1-9), w których dążymy do nieśmiertelności, co

stanie się naszym udziałem w chwili przemiany ciał (por. Flp. 3,20-21). Mieszkanie w szałasach było dla Żydów niewygodne i uciążliwe (święto to przypadało na początek października, gdy rozpoczynała się pora deszczowa). Podobnie i my w ciałach naszych *„wzdychamy i jesteśmy obciążeni”*. Mamy się jednak, podobnie jak Żydzi radować (3 Mjż 23,40; Flp 4,4), spożywając najlepsze owoce (3 Mjż 23,40), czyli posiadając najlepsze dary Boże i korzystając z nich (por. 2 Kor 4,6-7).

– Na uwagę zasługuje znów pewien znamienny fakt: dni kuczek, podobnie jak dni przaśników jest siedem (3 Mjż 23,34), co znów odnosi się do całego życia chrześcijańskiego. Jednak – w odróżnieniu od Święta Przaśników, ósmego dnia przypadał uroczysty, radosny Sabat. Tego dnia Żydzi nie mieszkali już w szałasach. Ów sabat zdaje się zatem zapowiadać Dzień Zbawienia – Dzień Wieczności, życia w nowych nieśmiertelnych i nieskazitelnych ciałach (1 Kor 15,50-54).

Te wszystkie Święta i Sabaty narodu izraelskiego nie obowiązują chrześcijan, gdyż wzięły spełnienie w Jezusie; w Jego życiu, śmierci i zmartwychwstaniu, oraz w życiu wiernych Kościoła założonego przez Chrystusa.

4. Nowie miesięcy

a) Problemem nowiu miesięcy w zasadzie nie potrzebowalibyśmy się szczegółowo zajmować, gdyż wyraźne oświadczenie Apostoła w Kol 2,16.17 powinno wystarczyć, by nie widzieć potrzeby zachowywania tego święta (*„niechże was nikt nie sądzi z powodu… nowiu miesięcy”*);

b) Problem ten jednak może nas zaciekawić, gdyż w rzeczy samej jest interesujący, a ponadto w myśl słów Pawła – stanowi *„cień rzeczy przyszłych”* na równi z innymi postanowieniami ceremonialnymi, symbolicznymi.

c) Co wiemy na ten temat?

1. Pierwszą próbę wyjaśnienia symboliki ciał niebieskich

znajdujemy już w 1 Mjż 37,9-10. Według przykładu patriarchy Jakuba słońce symbolizowało patriarchę – ojca, księżyc – jego żonę, gwiazdy – braci Józefa.

2. Zachowując ten hierarchiczny porządek znajdujemy, ze w odniesieniu do Boga – Ojca użyto symbolu słońca (Ps 84,12), zaś Jezus Chrystus (czyt. Jan 14,9) świadczy o sobie, że jest odbiciem Ojca, wszystko co czyni, czyni z polecenia Ojca i Jego mocą (czyt. Jan 1,14; Mt 21,27; Jan 5,19.30; por. Kol 2,9; 1 Tym 3,16).

Stwierdzamy tu więc podobną współzależność, jak ta, która zachodzi między słońcem i księżycem. Ponadto o Jezusie jest powiedziane – że jako światłość *„w ciemnościach świeci, a ciemności Go nie ogarnęły”* (Jan 1,1-5) – podobnie jak księżyc!

3. W księdze Izajasza czytamy, że przyjdzie dzień, kiedy *„światło księżyca będzie jak światło słońca, a światło słońca będzie siedmiokrotne, jak światło siedmiu dni”* (Iz 30,26). A stać się to miało wówczas, *„gdy Pan opatrzy skaleczenie swojego ludu i uleczy zadaną mu ranę”*.

„Uleczenie rany ludu”, to Zbawienie dokonane na Golgocie przez Jezusa. On to *„boleści nasze własne nosił”* (Iz 53,4-5). On uwalniając od grzechów (Mt 1,21), uzdrowił swój lud od ciężkiej choroby – od śmierci. To On powiedział, że kto się nawróci, zostanie przezeń *„uzdrowiony”* (Mt 13,15), cała Jego misja polegała na uzdrowieniu duchowych i fizycznych niemocy ludzi (Łk 4,16-21); por. DzAp 10,38).

I właśnie w Dniu Zbawienia (por. 2 Kor 2,6), Jezus (symbolicznie: **księżyc**), *„zaświecił jako słońce”* gdyż w Nim objawiła się *„wszystka zupełność Bóstwa cieleśnie”* (Kol 2,9). On też objawił Ojca, takim, jakim On w rzeczywistości jest, i to w sposób najbardziej realny i rzeczywisty. Jeśli księżyc odbija światło słoneczne, lecz nie przekazuje słonecznego ciepła, to Jezus nie tylko objawił znajomość Bożą i Prawdę (światłość Bożą), w nauce, lecz zarazem okazywał miłość,

dobroć, wyrozumiałość i współczucie Boże (ciepło Boże) dla grzesznika!

W Dniu Zbawienia nie *„księżycem”* już, lecz *„SŁOŃCEM”* stał się dla ludzkości Syn Boży (por. Iz 30,26), Jego Ojciec zaś, został przez Niego w sposób absolutnie doskonały przedstawiony światu – *„siedmiokrotna światłość słoneczna”* (Iz 30,26; Jan 17,6; 25-26). Dlatego prorocy zapowiadający przyjście Zbawiciela, nazywają Go *„słońcem”* (Mal 4,2; Łk 1,78-79).

4. Obserwując księżyc zauważamy, że widoczny jest na niebie przez szereg dni. Potem znika, przez trzy dni jest niewidoczny, by następnie ukazać się w postaci wąskiego sierpa nowiu.

Znamienne jest to, że i Jezus po przejściu Swej ziemskiej drogi na trzy dni „znikł z ziemi” (spoczynek grobowy), by potem ukazać się, jako „nowy”, Zmartwychwstały Pan.

Wszystko to zdaje się dowodzić,że obchodzone w Izraelu święto Nowiu Miesięcy było zapowiedzią Jezusa Chrystusa zmartwychwstałego. Dlatego, po wypełnieniu, święto to nie obowiązuje chrześcijan. Jak ktoś powiedział: *„Gdy przyszedł Zwiastowany, zwiastuny przestały obowiązywać”*.

5. Sabaty.

a) Tekst Biblii Gdańskiej używa liczby mnogiej *„sabaty”*, zaś inne przekłady liczby pojedynczej *„Sabat”*. Tekst (Kol 2,16) i kontekst (Kol 2,17), kieruje nas do sabatów ceremonialnych, których było wiele, nie zaś do Sabatu Pańskiego, siódmego dnia tygodnia.

b) Bóg nazywa siódmy dzień tygodnia *„Sabatem Pańskim”* (3 Mjż 23,3) w odróżnieniu od wielu innych sabatów, występujących z okazji licznych w Izraelu świąt, które Bóg nazwał *„sabatami waszymi”* (por. 3 Mjż 23,27-32).

c) Najdobitniej jednak różnicę między Sabatem Pańskim dnia

siódmego nakazanym do zachowywania w czwartym przykazaniu Dekalogu, a sabatami symbolicznymi, wykazuje rozważanie nad porządkiem świąt w Izraelu. Znajdujemy że:

1. Sabat – oznaczał dzień zupełnego odpoczynku, w którym nie wolno było wykonywać żadnej najemnej, zarobkowej pracy. Tym właśnie różni się on od świąt izraelskich, podczas których składano szczególne ofiary, lecz niekonieczne było powstrzymywanie od powszednich prac (por. 3 Mjż 23,5-8).

2. Takich sabatów obowiązujących naród izraelski, było – oprócz Sabatu siódmego dnia tygodnia, siedem. Występowały one:

[1] Pierwszy dzień Święta Przaśników [15 Nisan];

[2] Siódmy dzień Święta Przaśników [21 Nisan];

[3] Pięćdziesiątnica;

[4] Dzień Wesołego Trąbienia [1 Tiszri];

[5] Dzień Pojednania [10 Tiszri];

[6] Pierwszy dzień Święta Szałasów [15 Tiszri];

[7] Ósmy dzień Święta Szałasów [22 Tiszri]

3. Przykładowo można to przedstawić na wykresie, np. w oparciu o święto Paschy i Przaśników.

Pascha i Święto Przaśników

Śr.	Czw.	Pt.	Sob.	Niedz.	Pon.	Wt.	Śr.
Pascha 14 Nisan	1 dzień 15 Nisan	2 dzień 16 Nisan	3 dzień 17 Nisan	4 dzień 18 Nisan	5 dzień 19 Nisan	6 dzień 20 Nisan	7 dzień 21 Nisan
święto	sabat	święto	święto	święto	święto	święto	sabat

Święto Namiotów (Kuczek)

Wtor.	Śr.	Czw.	Pt.	Sob.	Niedz.	Pon.	Wt.

15 Tisz.	16 Tisz.	17. Tisz.	18 Tisz.	19 Tisz.	20 Tisz.	21 Tisz.	22 Tisz.
sabat	święto	święto	święto	święto (sabat)	święto	święto	sabat

Reasumując stwierdzić należy, że tekst Listu do Kolosan 2,16; nie może być w żadnym wypadku używany jako usprawiedliwienie dla łamiących Sabat Pański (Mr 2,28) i spożywających nieczyste pokarmy a tym bardziej do walki przeciwko sabatowi i ludziom zachowującym to Boże Przykazanie! Ludzie, którzy z powodu nieumiejętności, lub w złych intencjach wykręcają słowa Pawłowe, czynią to – w myśl nauki ap. Piotra (2 Ptr 3,16) – „*ku własnemu zatraceniu*” !

Nie bądźcie uczestnikami ich.

[Autorzy Nowego Testamentu o Zakonie Bożym str.72 – 81]